

Yvette Manassis Corporon

De zomer van mijn leven

deel 1

**GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER**

Een

Korfoe
Heden

‘Daar ben je!’ riep Popi in Engels met een sterk accent. Haar stem weerklonk over het hele vliegveld toen ze met gespreide armen door de aankomsthal kwam aanrennen. Ze duwde een groepje net gearriveerde toeristen opzij en holde met haar omvangrijke lichaam door de drukke aankomsthal om haar favoriete nicht naar behoren te begroeten. ‘Mijn god, moet je jou zien! Hoe ben je zo mager geworden? De kip die ik gisteravond heb gegeten was nog dikker dan jij.’

Daphne liet haar koffers midden op de vliegtuigtrap vallen die klaarstond voor het net gearriveerde vliegtuig. Ze hoorde het geroep en gevloek van de andere passagiers terwijl ze zich om haar bagage heen wurmden, maar dat kon Daphne niets schelen. Het was zes jaar geleden dat ze voor het laatst in Griekenland was geweest en ze wilde geen moment langer wachten voor ze in de warme, gastvrije armen van haar nicht kon vallen, ondanks het protest van haar medepassagiers. Net als hun yia-yia’s, die zussen van elkaar waren, hadden Popi en Daphne altijd een hechte band met elkaar gehad. Popi’s grootmoe-

der was overleden toen zij nog een baby was. Vanaf dat moment was Yia-yia er voor haar geweest: ze had Popi opgevoed en hield van haar alsof ze haar eigen kleindochter was.

‘Het is zo fijn om je weer te zien,’ riep Daphne. Ze spreidde haar dunne, getinte armen en voelde hoe ze wegzonk in Popi’s zachte vlees.

Popi slaakte een gillette. Ze hielden elkaar nog wat langer vast voordat Popi uiteindelijk losliet en achteruitschuifde om Daphne beter te kunnen bekijken.

‘Mager, ja... Maar ook mooi. Ach, Daphne, die Stephen van je is een gelukkig man. Wat zul je een prachtige bruid zijn.’ Popi klapte blij in haar handen. Plotseling stopte ze, hield haar hoofd schuin naar rechts en kneep haar ogen samen, waarbij ze vooroverleunde om haar van dichterbij te bekijken. ‘Je ziet er anders uit.’

‘Ik ben wat afgevallen.’

‘Nee, anders,’ hield Popi vol terwijl ze naar Daphnes gezicht wees.

Daphne legde haar hand op haar recentelijk bijgeschaafde neus. Ze had samen met Stephen gelachen om de procedure en het etnische zuivering door een cosmetisch arts genoemd. ‘O, ja, mijn neus. Ik heb hem laten maken.’

‘Laten maken? Was hij gebroken?’

‘Nee, alleen groot.’ Daphne moest ook nu weer lachen. Popi legde haar vinger op haar eigen Griekse neus terwijl Daphne sprak.

‘Ik had ’s nachts moeite met ademen en de dokter zei dat dit zou helpen.’

Popi wachtte de rest van haar verklaring niet af. ‘Mijn eigen nichtje trouwt met een rijke *Amerikanos*. Je kunt alles kopen wat je wilt, zelfs een nieuwe neus.’ Ze giechelde. ‘Ik ben zo blij voor je, Daphne *mou*. Ach, Daphne, knijp je lievelingsnicht eens, zodat er wat geluk naar mij overstroomt. Er zijn geen mannen meer voor mij over in Griekenland.’ Popi spuugde uit afkeer op de grond.

Daphne vond de dramatiek van haar nicht vermakelijk, maar ze wist dat er een kern van waarheid besloten lag in haar klacht. Op haar tweeëndertigste was ze nog steeds single en volgens de traditionele Griekse norm was Popi een oude vrijster. Ze had hier en daar wel met een paar mannen gedatet, maar geen enkele had haar interesse langer dan een paar weken kunnen vasthouden. Maar hoe graag Popi ook klaagde over het gebrek aan mannen in haar leven, ze was niet zoals de andere vrouwen op het eiland, die hun eisen bijstelden en genoeg namen met een mindere echtgenoot. Net als haar

nicht Daphne had Popi altijd meer gewild.

Daphne reikte achter haar benen en trok de vijfjarige Evie tevoorschijn, die zich achter haar rok had verborgen. 'Popi, dit is Evie.'

'Oooh, wat een schatje ben jij!' gilde Popi nog harder. Ze stak haar handen in haar tas en zocht terwijl ze neerknielde voor Evie. 'O, waar is het nou? Het moet hier ergens zijn,' mompelde ze terwijl ze zocht tussen de sleutels, sigarettenpakjes en snoepwikkels waarmee haar rommelige, bruine leren tas vol zat.

Evie zweeg. Ze keek alleen maar naar die vreemde vrouw, die heel erg op haar moeder leek, behalve dat ze op alle gebieden groter was. Het meisje hield de hand van haar moeder vast terwijl ze probeerde zich weer achter haar te verschuilen.

'Oké, je bent een beetje verlegen. Dat geeft niets,' zei Popi. Eindelijk vond ze wat ze zocht en haalde een knuffelhondje tevoorschijn. 'Ik dacht dat je dit wel leuk zou vinden.'

Evies houding veranderde onmiddellijk toen ze het hondje zag. Haar terughoudendheid verdween als sneeuw voor de zon en ze liep recht op Popi af. Het meisje glimlachte toen ze haar nieuwe speeltje aanpakte en drukte het tegen haar borst.

‘Wat zeg je dan, Evie?’ zei Daphne.

‘Dank u wel,’ zei Evie plichtmatig.

‘Evie, ik ben Penelope, de nicht van je moeder, maar je mag me *thea* Popi noemen.’ Hoewel Popi in de Verenigde Staten zou worden beschouwd als Evies achternicht, zagen ze haar in Griekenland als haar tante. Zo ging dat bij de Grieken: de generatiekloof moest altijd gerespecteerd worden en mocht nooit overbrugd worden. Wanneer iemand werd aangesproken met *theo* of *thea*, oom of tante, was dat vaak meer een teken van respect dan dat het de familieband aangaf.

‘Ik weet het, het is een grappige naam,’ vervolgde Popi. ‘Maar je moeder heeft me zo genoemd. Je moest je schamen, Daphne.’ Popi keek op en zwaaide met haar mollige vinger vermanend naar haar nicht, waarna ze zich weer tot Evie richtte.

‘Toen je moeder en ik zo klein waren als jij,’ zei Popi terwijl ze met haar vingertopje op Evies neus tikte, ‘verhuisde mijn familie voor een paar jaar naar New York. Je moeder en ik kregen toen een heel hechte band, net als zussen.’ Popi vervolgde stralend: ‘Hoe hard je moeder het ook probeerde, het lukte haar niet mijn naam uit te spreken. *Pe-ne-lo-pe*. Kun jij *Penelope* zeggen?’

‘Pe-ne-lo-pe,’ herhaalde Evie.

‘Perfect.’ Evie rechte haar rug toen dat woord over Popi’s lippen kwam. Het kind leek voor hun ogen een paar centimeter te groeien.

‘Je moeder daarentegen...’ Popi boog zich nog dichter naar Evie toe terwijl ze sprak. ‘Ach, je moeder, zij was niet zo perfect. Ze kon het gewoon niet uitspreken. Dus begon ze me Popi te noemen. Nu noemt iedereen me zo.’

Evie keek op naar haar moeder. ‘Mama, ben jij ooit een klein meisje geweest?’

‘Ja, Evie, maar dat is heel lang geleden.’ Daphne keek neer op haar dochter en herinnerde zich hoe ook zij ooit zo jong en onschuldig was geweest, en net zo graag de verhalen aanhoorde die de volwassenen met haar wilden delen.

‘Kom, laten we gaan.’ Popi klopte het grijze stof van het vliegveld van Korfoe van haar zwarte rok terwijl ze rechtop ging staan. ‘We gaan meteen naar het appartement, zodat jullie kunnen douchen en uitrusten. Ben je moe, Evie?’

Evie schudde haar hoofd. Ze pakte haar kleine, roze koffer. ‘We hebben heel goed geslapen in het vliegtuig,’ zei Daphne terwijl ze hun bagage begon te verzamelen. ‘We zaten in de eerste klas. Daar kun je je stoel in een bed veranderen. Ik bedoel een echt bed waarop je helemaal plat

ligt.’ Ze vouwde haar vingers om de handvatten van de twee grote, zwarte rolkoffers en klemde de witte kledinghoes met haar trouwjurk onder haar arm.

‘Laat me je helpen. Die neem ik wel,’ zei Popi terwijl ze de kledinghoes van Daphne overnam.

‘Wat een verschil met toen we nog kinderen waren, hè, Popi?’

‘Wat een verschil maakt een rijke Amerikaanse echtgenoot.’ Popi barstte in lachen uit. Ze stak haar hand uit naar Evie. Het meisje aarzelde, maar hief toen haar delicate handje op en pakte de vingers van haar tante vast.

Terwijl ze door de aankomsthal liepen, zei Popi: ‘Ik moet ook een echtgenoot zien te vinden. Een rijke *Amerikanos*. Jij moet me daarbij helpen, oké?’

‘Net zo een als Stephen?’ vroeg Evie.

Popi knikte. ‘Ja, net zo een als Stephen. Ik wil een knappe, rijke *Amerikanos*, die me gelukkig maakt en me de hele tijd laat lachen.’ Popi kietelde Evies handpalm met haar nagels.

Vervolgens liepen Popi en Evie hand in hand verder. Daphne bleef nog even staan in de benauwde hal. Ze draaide haar diamanten ring rond terwijl ze haar dochter en niet door de automatische schuifdeuren zag gaan, richting een

zonovergoten Korfoe. Toen Daphne hen wilde volgen, hoorde ze diep in haar tas haar telefoon afgaan. Ze grabbelde erin en vond de telefoon net voordat hij overging op de voicemail.

‘Yia sou, groeten vanaf Korfoe.’

‘Ik begrijp dat je bent aangekomen. Veilig en wel, hoop ik?’ Het was Stephen, vanuit New York.

‘Veilig en wel en ik kan niet wachten tot jij hier ook bent,’ antwoordde ze en terwijl ze haar telefoon tussen haar oor en schouder klemde, greep ze het handvat van de koffers weer vast, trok ze scheef op hun wielen en liep de hal uit, de droge middaghitte van het eiland in.

Daphne en Evie keken vergenoegd naar het landschap dat aan hen voorbijtrok tijdens de tien minuten durende rit naar Popi’s appartement in Kerkyra, de hoofdstad van Korfoe. De twee vrouwen wezen Evie op bijzondere plekken.

‘Zie je dat groene eilandje daar in het water?’ vroeg Daphne terwijl ze uit het raam wees.

‘Ja, ik zie het,’ antwoordde Evie.

‘Dat is Pontikonisi.’

‘Wat betekent dat?’

Popi onderbrak hen. ‘Ik begrijp dat ze het niet vloeiend spreekt, maar je gaat me toch niet vertellen dat ze helemaal geen Grieks kent?’ Ze

haalde haar blik van de weg, net lang genoeg om haar nicht even aan te kijken.

Daphne negeerde Popi's vraag en beantwoordde in plaats daarvan die van Evie.

‘Dat is Muizeneiland in het Grieks, lieverd. Zie je dat lange, witte pad dat naar dat oude klooster leidt? De mensen zeggen dat dat pad op de staart van een muis lijkt.’

Daphne lachte bij de herinnering dat ze als klein meisje dacht dat de naam van het eiland betekende dat er een reuzenmuis woonde. Als tiener was ze er tot haar genoegen achter gekomen dat dit het eiland was waar Odysseus schipbreuk had geleden in de *Odyssee*. Ze had het eiland altijd met veel plezier bezocht om er te wandelen over de oude paden en te dagdromen onder de majestueuze cipressen, zich afvragend of ze eindelijk hun geheimen in haar oor zouden fluisteren. Maar het gefluister van de cipressen bleek, net als het verhaal van de reizen van Odysseus, niet meer te zijn dan een eilandlegende.

‘En daar is mijn café.’ Popi wees naar een uitgestrekt terras langs het water waar ze de afgelopen tien jaar als serveerster had gewerkt. Het zat vol met toeristen en plaatselijke bewoners. ‘Evie, als jij komt, serveer ik je het grootste en